

2. Връща съединени дела T-50/06 RENV, T-56/06 RENV, T-60/06 RENV, T-62/06 RENV и T-69/06 RENV за ново разглеждане от Общия съд на Европейския съюз.

3. Не се произнася по съдебните разноски.

(¹) ОВ С 235, 4.8.2012 г.

Решение на Съда (пети състав) от 28 ноември 2013 г. — Съвет на Европейския съюз/Fulmen, Fereydoun Mahmoudian, Европейска комисия

(Дело C-280/12 P) (¹)

(Обжалване — Ограничителни мерки срещу Ислямска република Иран за предотвратяване на разпространението на ядрено оръжие — Запразяване на средства — Задължение за обосноваване на мярката)

(2014/C 45/17)

Език на производството: френски

Страни

Жалбоподател: Съвет на Европейския съюз (представители: M. Bishop и R. Liudvinaviciute-Cordeiro)

Други страни в производството: Fulmen, Fereydoun Mahmoudian (представители: A. Kronshagen и C. Hirtzberger, avocats), Европейска комисия (представител: M. Konstantinidis)

Страни, встъпили в подкрепа на жалбоподателя: Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия (представители: J. Beeko и A. Robinson, подпомагани от S. Lee, barrister), Френска република (представители: E. Ranaivoson и D. Colas)

Предмет

Жалба, подадена срещу Решение на Общия съд (четвърти състав) от 21 март 2012 г. по дело Fulmen и Mahmoudian/Съвет (съединени дела T-439/10 и T-440/10), с което Общият съд отхвърля искане за отмяна на Решение 2010/413/ОВППС на Съвета от 26 юли 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Обща позиция 2007/140/ОВППС (ОВ L 195, стр. 39 и поправка в ОВ L 197, стр. 19), на Регламент за изпълнение (ЕС) № 668/2010 на Съвета от 26 юли 2010 година за прилагане на член 7, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 423/2007 относно ограничителни мерки срещу Иран (ОВ L 195, стр. 25), както и на Решение 2010/644/ОВППС на Съвета от 25 октомври 2010 година за изменение на Решение 2010/413 (ОВ L 281, стр. 81), и на Регламент (ЕС) № 961/2010 на Съвета от 25 октомври 2010 година относно ограничителни мерки срещу Иран и за отмяна на Регламент (ЕО) № 423/2007 (ОВ L 281, стр. 1) — Специални

ограничителни мерки срещу Ислямска република Иран за предотвратяване на разпространението на ядрено оръжие — Запразяване на средства — Грешка при прилагане на правото — Грешка в преценката — Тежест на доказване

Диспозитив

1. Отхвърля жалбата.
2. Осъжда Съвета на Европейския съюз да заплати съдебните разноски.
3. Френската република, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия и Европейската комисия понасят направените от тях съдебни разноски.

(¹) ОВ С 235, 4.8.2012 г.

Решение на Съда (пети състав) от 28 ноември 2013 г. (преюдициално запитване от Tribunal Central Administrativo Norte — Португалия) — Maria Albertina Gomes Viana Novo и др./Fundo de Garantia Salarial, IP

(Дело C-309/12) (¹)

(Преюдициално запитване — Директива 80/987/ЕИО — Директива 2002/74/ЕО — Закрила на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на работодателя — Гарантиращи институции — Ограничаване на задължението на гарантиращите институции за плащане — Вземания по трудови правоотношения, които са станали изискуелти повече от шест месеца преди подаването на молбата за откриване на съдебно производство за обявяване в несъстоятелност на работодателя)

(2014/C 45/18)

Език на производството: португалски

Запитваща юрисдикция

Tribunal Central Administrativo Norte

Страни в главното производство

Иници: Maria Albertina Gomes Viana Novo, Ezequiel Martins Dias, Gabriel Inácio da Silva Fontes, Marcelino Jorge dos Santos Simões, Manuel Dourado Eusébio, Alberto Martins Mineiro, Armindo Gomes de Faria, José Fontes Cambas, Alberto Martins do Alto, José Manuel Silva Correia, Marilde Marisa Moreira Marques Moita, José Rodrigues Salgado Almeida, Carlos Manuel Sousa Oliveira, Manuel da Costa Moreira, Paulo da Costa Moreira, José Manuel Serra da Fonseca, Ademar Daniel Lourenço Dias, Ana Mafalda Azevedo Martins Ferreira

Отговорник: Fundo de Garantia Salarial, IP

Предмет

Преюдициално запитване — Tribunal Central Administrativo do Norte — Тълкуване на членове 4 и 10 от Директива 80/987/ЕИО на Съвета от 20 октомври 1980 година за сближаване на законодателствата на държавите членки относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател (ОВ L 283, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 1, стр. 197) — Ограничаване на задължението на гарантиращите институции за плащане — Национална правна уредба, която ограничава посоченото задължение за плащане до вземанията, които са станали изискуеми през шестте месеца, предхождащи преявяването на съдебен иск за обявяване на работодателя в несъстоятелност — Прилагане на това ограничение при подаване на иск пред юрисдикциите, разглеждащи трудови спорове, за определяне на размера на вземанията, неизплатени в шестмесечния период след датата на настъпване на изискуемостта на вземанията.

Диспозитив

Директива 80/987/ЕИО на Съвета от 20 октомври 1980 година относно закрилата на работниците и служителите в случай на неплатежоспособност на техния работодател, изменена с Директива 2002/74/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 23 септември 2002 година, трябва да се тълкува в смисъл, че допуска национална правна уредба, която не гарантира вземанията по трудови правоотношения, станали изискуеми повече от шест месеца преди подаването на молбата за откриване на производство за обявяване в несъстоятелност на работодателя, дори когато преди началото на този период работниците са предявили съдебен иск срещу техния работодател с цел установяване на размера на тези вземания и осъждане на работодателя да ги плати.

(¹) ОВ С 287, 22.9.2012 г.

Решение на Съда (трети състав) от 28 ноември 2013 г. (преюдициално запитване от Naczelny Sąd Administracyjny — Полша) — Minister Finansów/MDDP Sp. z o.o. Akademia Biznesu, Sp. komandytowa

(Дело C-319/12) (¹)

(ДДС — Директива 2006/112/ЕО — Членове 132–134 и 168 — Случаи на освобождаване — Образователни услуги, предоставяни с търговска цел от частноправни организации — Право на приспадане)

(2014/C 45/19)

Език на производството: полски

Запитваща юрисдикция

Naczelny Sąd Administracyjny

Страни в главното производство

Жалбоподател: Minister Finansów

Ответник: MDDP Sp. z o.o. Akademia Biznesu, Sp. komandytowa

Предмет

Преюдициално запитване — Naczelny Sąd Administracyjny — Тълкуване на член 132, параграф 1, буква и) и на членове 133, 134 и 168 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7) — Национално законодателство, което в противоречие с директивата предвижда освобождаване от ДДС на образователните услуги, предоставяни с търговска цел от частноправни организации — Отказ да се признае на такъв вид организация, ползвала освобождаването, право да приспадне платения по получени доставки ДДС

Диспозитив

1. Разпоредбите на член 132, параграф 1, буква и), член 133 и член 134 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат доставките на образователни услуги, предоставяни с търговска цел от организации, които не са публичноправни субекти, да бъдат освободени от данък върху добавената стойност. Член 132, параграф 1, буква и) от тази директива обаче не допуска общо освобождаване на всички доставки на образователни услуги, без да се взема предвид предметът на дейност на организациите, които не са публичноправни субекти, доставящи тези услуги.
2. По силата на член 168 от Директива 2006/112 или на националната разпоредба, с която този член е транспониран, данъчнозадължено лице не може да иска да му се признае право на приспадане на платения по получени доставки данък върху добавената стойност, ако поради освобождаване, предвидено в националното право в нарушение на член 132, параграф 1, буква и) от тази директива, предоставените от него образователни услуги не се облагат с данък върху добавената стойност като получени доставки.

Това данъчнозадължено лице може все пак да се позове на несъвместимостта на посоченото освобождаване с член 132, параграф 1, буква и) от Директива 2006/112, за да не бъде то прилагано по отношение на него, когато, дори като се вземе предвид свободата на преценка, която тази разпоредба дава на държавите членки, обективно не може да се приеме, че посоченото данъчнозадължено лице има предмет, сроден с този на публичноправен субект с образователен предмет по смисъла на посочената разпоредба, което следва да се провери от националния съд.

В последната посочена хипотеза предоставяните от това данъчнозадължено лице образователни услуги ще бъдат обложени с данък върху добавената стойност и тогава то ще може да се ползва от правото на приспадане на платения по получени доставки данък върху добавената стойност.

(¹) ОВ С 287, 22.9.2012 г.